

Chráněná krajinná oblast Krušné hory?

Petr Krása, Lenka Libichová, František Pelc

Jedním z úkolů Programového prohlášení vlády ČR z března 2023 je příprava podkladů k vyhlášení chráněné krajinné oblasti Krušné hory za spolupráce s dotčenými obcemi a kraji. Jak to tedy aktuálně vypadá

s plněním tohoto závazku ve dnech, kdy MŽP oznámilo záměr na vyhlášení CHKO Krušné hory formou veřejné vyhlášky, a jak dlouhá cesta ještě skutečně zbývá k úspěšnému dosažení cíle?

Otevřené vrchoviště Velký močál v centrální části jihozápadní části pohoří. Foto Petr Krása

Rašelinné biotopy jsou typickou součástí krušnohorských ekosystémů. Foto Petr Krása

K přírodním hodnotám

Krušné hory představují přibližně 120 km dlouhou horskou oblast začínající Jindřichovickou vrchovinou u Lubů na jihozápadě a táhnoucí se až po Nakléřovskou hornatinu u Petrovic na severovýchodě. Jihovýchodní okraj pohoří má díky alpínskému vrásnění podobu liniové hrany tvořené prudkými srázy tektonicky vyzdvížených ker. Na krátké vzdálenosti tu vznikly výškové rozdíly často přesahující 600 m. Kry jsou ukloněny k severozápadu, kde pozvolna klesají do nižších poloh. Přibližně v ose pohoří je státní hranice se Spolkovou republikou Německo. Hlavní hřeben je zploštělý do náhorních plošin s nevýraznými vrcholy přesahujícími nadmořskou výšku 900 m. Nejvyšší část pohoří je soustředěna do jihozápadní třetiny jeho délky, kde se zvedá do celku s výraznějšími vrcholy překonávajícími hranici 1 000 m a graduje v klínoveckém masivu s nejvyššími vrcholy Fichtelberg (1 214 m n. m.) v Německu a Klínovec (1 244 m n. m.) v Česku. Směrem na severovýchod hřeben prudce padá o 200 m níže do navazující hřebenové paroviny.

Jednotlivé vrcholy často tvoří skalní útvary v podobě skalních hradeb a mrazových srubů, které někde doplňují rozsáhlejší kamenná moře.

Klima Krušných hor ovlivňuje převládající západní proudění, roční úhrny srážek přesahují 1 000 mm, průměrná roční teplota kolísá mezi 4–6 °C, a v klínovecké oblasti je dokonce ještě nižší. Pohoří nejčastěji odvodňuje toky, které využívají příčné kerné zlomy kolmo nasedající na dlouhou osu horského hřebene. Saská část je odvodňována do Muldy, česká do Ohře a Bílíny. Tvar náhorní plošiny umožňuje vznik rozlehlých pramenných oblastí v mělkých nivách horních toků a spolu s humidním rázem podnebí vytvořil předpoklad vzniku rašelinišť na nepropustných vrstvách převládajícího žulového podloží.

Rozsáhlá jsou rašeliniště vrchovištního typu s celkovou rozlohou kolem 4 000 ha. Jejich charakter i rozsah lze přirovnat k ikonickým šumavským slatím. Převládají vrchoviště s klečí, nejčastěji s borovicí vystoupavou Skalického

(*Pinus × ascendens* nothosubsp. *skalickyi*). Otevřená vrchoviště s jezírky a šlenky jsou méně početná, zato patří k těm nejzachovalejším biotopům. Mocnost rašeliny přesahuje mnoho metrů a v rašeliništi Pod Novoveským vrchem byla naměřena hloubka 10,5 m. Typickou vrchovištní flóru doplňují reliktní výskyty rojovníku bahenního (*Ledum palustre*), břízy trpasličí (*Betula nana*) nebo kyhanky sivolisté (*Andromeda polyfolia*). Lemy jezírek Velkého močálu osidluje rosnatka anglická (*Drosera anglica*) a vzácná rosnatka obvejčitá (*D. × obovata*). Pro vegetaci šlenků je typická ostřice bažinná (*Carex limosa*) a vzácnější blatnice bahenní (*Scheuchzeria palustris*). Na vrchoviště navazují rašelinné a podmáčené smrkové lesy různé kvality, které často vytvářejí rozsáhlé komplexy. Ojedinele se v nich objevuje například plavuň pučivá (*Lycopodium annotinum*) nebo ještě vzácněji bradáček srdčitý (*Listera cordata*). Rašelinné lesy doprovázejí v mělkých nivách na nelesných stanovištích četná přechodová rašeliniště a prameniště. Vzácně tu roste tučnice obecná (*Pinguicula vulgaris*),

Horská krajina s rozvolněnou zástavbou v okolí Nových Hamrů. Foto Petr Krása

v minerálně bohatších variantách prameništ pak například vzrostlé kroupenáče vytrvalé (*Swertia perennis*) nebo rozchodník huňatý (*Sedum villousum*). V lučních prameništích se roztroušeně vyskytuje například zdrojovka hladkosemenná potoční (*Montia fontana* subsp. *amporitana*).

Zatímco rašelinné biotopy jsou soustředěny do západní a střední části hřebenové paroviny pohoří, východní polovinu daleko více pokrývají luční společenstva s převládajícími biotopy horských trojštětových luk a mezofilními ovsíkovými loukami v nižších polohách. Kvalitní horské sečené louky jsou však doménou celého pohoří. Mezi jejich typické druhy patří zde běžný koprník štětínolistý (*Meum athamanticum*), zvonečník černý (*Phyteuma nigrum*), lipnice širolistá (*Poa chaixi*) či violka trojbarevná různobarevná (*Viola tricolor* subsp. *polychroma*). Naopak prudké svahy směřující na východě do podkrušnohorských pánví jsou pokryté převážně rozsáhlými bukovými lesy s doprovodem doubrav a dubohabřin zejména ve středové části v místech kontaktu s řekou Ohří. Nejrozšířenější z bučin jsou acidofilní bučiny, část z nich patří mezi nejzachovalejší a největší bukové porosty

Českého masivu. Příkladem jsou bučiny v národní přírodní památce Jezerka nebo přírodní rezervaci Točnick-Kapucín. Doplnují je ve fragmentech horské klenové bučiny často s typicky pokroucenými stromy a v nižších polohách květnaté bučiny. Druhovázastoupení bylinných pater listnatých porostů jsou velmi pestrá a dle charakteru biotopu se v nich vyskytují například lilie zlatohlavá (*Lilium martagon*), měsíčnice vytrvalá (*Lunaria rediviva*), hlízník hnízdák (*Neotia nidus-avis*), pryskyřník platanolistý (*Ranunculus platanifolius*).

Celým pohořím procházejí smrčiny od kulturních po třtinové, v klínoveckém masivu pak klimaxové horské papratkové. Častým druhem je například podbělice alpská (*Homogyne alpina*), lokálně roztroušenými kapradina žebrovice různolistá (*Blechnum spicant*) nebo čípek objímavý (*Streptopus amplexifolius*), ze vzácných druhů lze zmínit jednokvítke velevětý (*Moneses uniflora*).

Protože současná podoba vegetace je do značné míry ovlivněna rozsáhlou hornickou činností v předchozích pěti staletích, je pro Krušné hory typická vegetace antropogenních

stanovišť v podobě keříčkových společenstev sekundárních vřesovišť na odvalech, haldách, kamenných snosech i rozsáhlejších plochách po odtěženém povrchu. Ze vzácnějších druhů na těchto místech roste prha arnika (*Arnica montana*) a několik druhů plavuníků, jako je p. alpský (*Diphasiastrum alpinum*), p. Isslerův (*D. × issleri*) či p. Zeillerův (*D. × zeilleri*). Jedinečným historickým dílem našich předků je Blatenský vodní příkop, dnes národní kulturní památka, která přiváděla do 20 km vzdálených důlních provozů v Horní Blatné nedostatkovou vodu. V jejím toku se na několika kilometrech téměř souvisle vyskytuje silně ohrožený rdest alpský (*Potamogeton alpinus*) – pravděpodobně jde o největší známou populaci tohoto druhu u nás.

Významným specifickým prostředím vázaným na hornickou minulost je nepředstavitelně rozlehlé podzemí dobývaných rudných štol a rozlehlých komor spolu s doprovodnými povrchovými jevy v podobě propadů. Hluboké povrchové propady svou morfologií a mikroklimatem imitují horské karové prostředí, byť jsou tyto biotopy druhově chudé. Právě stinné a vlhké prostředí propadů vyhovuje mléčivci

Rozsáhlá vřesoviště jsou typické biotopy v hornictvím pozmeněné krajině Krušnohoří. Foto Petr Krása

Reliktní bříza trpasličí patří k nejvzácnějším druhům. Foto Petr Krása

alpskému (*Cicerbita alpina*). Samotné podzemí pak odhaluje geologickou strukturu a ve vazbě na vydobyté rudné bohatství je dokladem související mineralogické pestrosti krušnohorské oblasti. Toto prostředí je také zimním biotopem pro více než 12 druhů letounů, ze vzácnějších jsou to netopýr severní (*Eptesicus nilssonii*), n. velkouchý (*Myotis bechsteini*), n. brvitý (*M. emarginatus*) či velmi vzácný n. pobřežní (*M. dasycneme*).

V téměř celé délce pohoří se již několik let pravidelně objevuje vlk obecný a současnou populaci lze považovat za stabilizovanou. Na saské straně hor probíhá postupná reintrodukce rysa ostrovida.

Přestože tetřev hlušec z hor už pravděpodobně definitivně vymizel, zdá se, že populace příbuzného tetřívka obecného je dlouhodobě stabilní. Je dnes považována za největší v České republice, a to i přesto, že zanikají a rozpadají se tetřívkoví vyhovující původně mladší náhradní porosty na imisních pasekách a početnost jeho dílčích populací v Krušných horách mnohde klesá.

Ke krajinným hodnotám

Krajina Krušných hor v sobě nese kromě bohatých přírodních hodnot, které udávají její ráz, také výrazný otisk minulosti a ten ji činí malebnou a jedinečnou.

Svébytnou podobu vtisklo krušnohorské krajině 800 let téměř nepřetržité těžby

polymetalických rud a minerálů. Kombinace geograficky proměnlivé produkce nerostných surovin, topografie a převážně státem kontrolovaného těžebního systému určovala způsob využívání krajiny: těžbu, vodohospodářství a dopravu, zpracování rud, osídlení, lesnictví i zemědělství. Těžba nerostných surovin měla zásadní vliv na podobu sídel a uspořádání krajiny. Zpočátku horní města vznikala převážně živelně a rozvíjela se v těsné vazbě na doly. Později v 16. století byla zakládána ve větší vzdálenosti od dobývacích prostor a nesla často podobu renesančních měst s velkým čtvercovým náměstím a šachovnicovitým uspořádáním ulic a domovních bloků (např. Horní Blatná, Mikulov, Výsluní nebo Hora Svatého Šebestiána). Zachovalá krušnohorská krajina s pozůstatky historického hornického využití je ve své nejrepresentativnější podobě chráněna jako soubor krajinných památkových zón zapsaný pod názvem Hornický region Erzgebirge/Krušnohoří v roce 2019 na Seznam světového dědictví UNESCO. Nalezneme zde řadu specifických prvků projevujících se jak na povrchu, jako jsou především rýžoviště (množství malých kopečků – sejpů – písku a šterku vzniklé navršením přerýžovaného materiálu), povrchové odkryvky (povrchové lomy, prohlubně, prolákliny – pinky ad.), ústí šachet a štol, odvaly, haldy a výsypky, tak pod zemí, kde se nachází hlavně štol, chodby a tunely, šachty a jámy či podzemní dobývky. V krajině jsou patrné i různé důlní objekty, úpravny rud a hutě a objekty důlního vodohospodářství, třeba některé unikátně zachovalé plavební kanály.

V nižších partiích Krušných hor se dochovala sídelní a krajinná struktura typická pro zemědělskou kolonizaci Krušnohoří ve 12.–14. století, tedy tzv. lánové vsi s dlouhými pásy pozemků (plužin) vybíhajícími od jednotlivých usedlostí zhruba kolmo k podélné ose vesnice, od údolí až po zalesněná návrší. Kolonizace postupovala většinou proti proudu vodních toků tvořících osu sídla, na niž kolmo navazují lány polí a pastvin. Tato struktura se dochovala v mnoha vesnicích dodnes. Průběh plužin často dokládají zídky, tzv. agrární valy, které vznikly postupným sbíráním kamenů z polí a jejich odkládáním na meze. Jejich podoba je pestrá, od volně ložených kamenných valů přes stavěné kamenné valy a zídky až po hlinité nebo kamenito-hlinité terasy. V závislosti na místních podmínkách a snižujícím se využíváním obvykle zarostly dřevinami a specifickou vegetací a tvoří výrazné vegetační liniové prvky a stanoviště řady druhů živočichů a rostlin. Spoluvytvářejí specifický krajinný ráz s výraznou estetickou hodnotou a patří tak mezi nejcennější krajinné typy Krušných hor.

Krušné hory v kontextu ochrany přírody

O zajištění velkoplošné ochrany Krušných hor se hovoří již desítky let. Jedním z důvodů, proč se s relevantní přípravou vyhlášení chráněné krajinné oblasti začalo až před dvěma lety, je pravděpodobně „špatná pověst“. Pohoří leželo v regionu výrazně zatíženém

Kohoutek tetřívka obecného. Foto Petr Šaj

průmyslovými imisemi a těžebním průmyslem. Část odumřelých lesů byla obnovena ekologicky sporným způsobem (buldozerové přípravy půdy, masivní výsadby nepůvodních druhů dřevin). Navzdory takovéto zátěži se zde uchovaly mimořádné krajinné a přírodní fenomény. Dokladem toho je, že více než polovina pohoří je různou formou chráněna (např. evropsky významné lokality, ptáčích oblasti, národní přírodní rezervace, přírodní rezervace a památky, přírodní parky). Krušné hory jsou rovněž součástí tzv. chráněné oblasti přirozené akumulace vod. Jedná se také o naše poslední rozsáhlé příhraniční pohoří, které nemá ucelený režim ochrany přírody, tedy není jako celek vyhlášeno velkoplošným chráněným územím.

Stav přípravy podkladů nezbytných pro vyhlášení CHKO

V průběhu posledních dvou let byly dopracovány základní vstupní podklady k záměru chráněné krajinné oblasti: návrh celkového územního vymezení o ploše cca 1 220 km²,

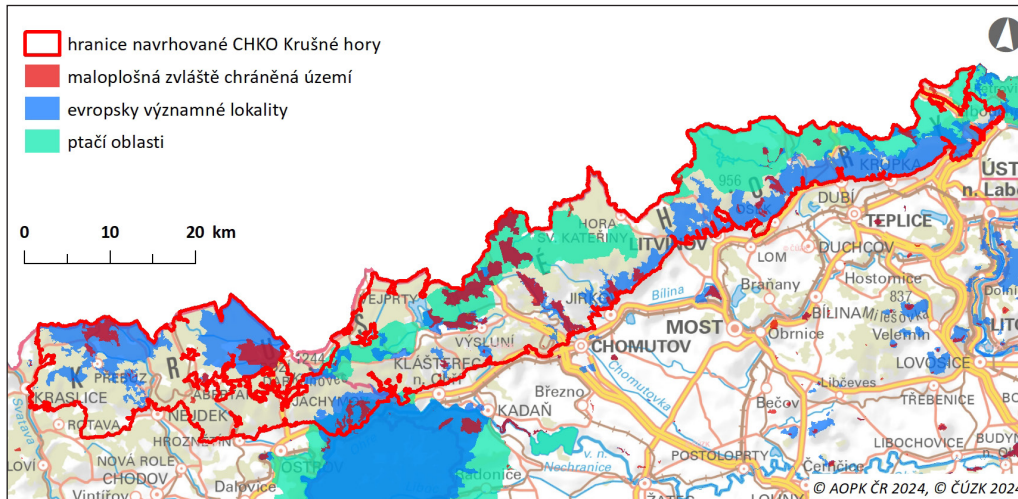
vnitřní členění CHKO do zón a další analytické materiály. Odborný původní návrh vymezení CHKO a orientační návrh zonace je uveden na mapkách. První zóna zaujímá cca 13 % CHKO a je v překryvu s jádrovými územími soustavy Natura 2000, které zpravidla tvoří robustní rašeliništní společenstva a rozsáhlé přírodě blízké bukové a smíšené lesní porosty. Původní návrh IV. zóny, kam jsou soustředěna zastavěná a zastavitelná území, tvořil cca 2,5 % plochy návrhu CHKO. Po projednání se samosprávami a hospodářství dochází k úpravám hranic CHKO i vymezení jednotlivých zón.

Nejčastější obavy a názory

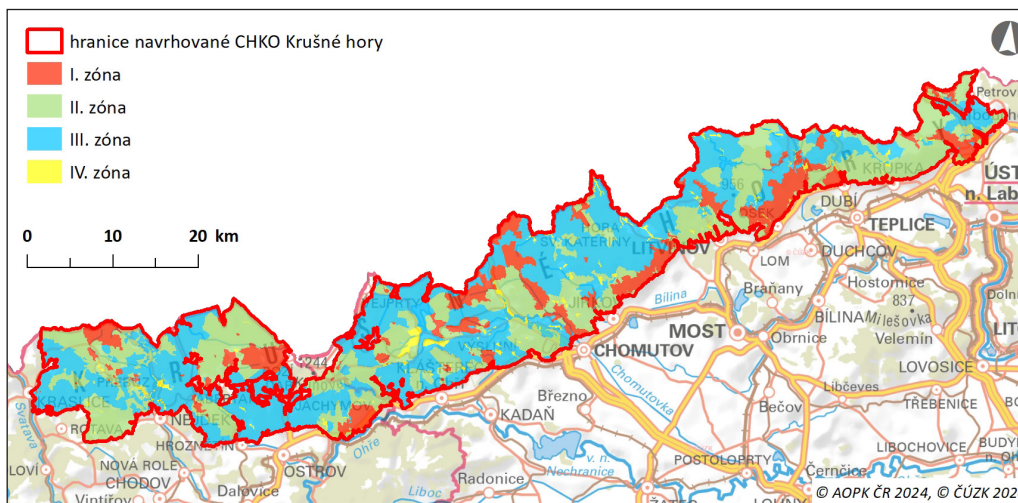
Během projednávání padlo několik stovek dotazů a výhrad. Většina často se opakujících dotazů a odpovědí (vstupy do lesa, sběr lesních plodů) je uvedena na webových stránkách AOPK ČR. Z koncepčních podnětů blíže okomentujeme aspoň čtyři: problematiku rozvoje zástavby v obcích, obnovitelných zdrojů energie, zejména větrných elektráren, hospodaření v lesích a vhodnost ochrany území prostřednictvím CHKO.

1. Rozvoj zástavby. Obavy, že se v CHKO nepostaví ani kurník, se většinou podařilo rozptýlit. Kvůli omezení těchto obav bylo ale v návrhu nutno rozšířit čtvrtou zónu anebo některá sídla a zastavitelné a rozvojové plochy podle územních plánů přímo z CHKO vyčlenit, ačkoli pro kultivaci urbanizace této komplikované oblasti by byl jistě lepší pravý opak. Nicméně složitá vyjednávání jsou pro nás i určitou zpětnou vazbou, jakým směrem se má naše práce v této oblasti dále vyvíjet. Je to zejména důraz na regulační prvky územních plánů a promyšlené využívání institutu opatření obecné povahy, jehož obsah bude věcně projednán s obcemi. To povede k omezení individuálního posuzování stavebních záměrů, nejčastěji v sídelní zástavbě, která zástupce obcí a jejich obyvatele nejvíce zajímá. Ačkoliv by bylo možné interpretovat tyto úpravy jako přílišné ústupky, jde spíše o racionální reakci na vývoj společenské objednávky a hledání priorit naší práce v ochraně krajinného prostředí.

2. Obnovitelné zdroje energie (OZE). K rozvoji větrné energetiky je ze strany obcí rozporný přístup, převažoval kritický pohled, který se ale v průběhu dvou let vyjednávání změnil, například s ohledem na změny

Návrh CHKO Krušné hory a území se stávající zvýšenou ochranou přírody. Vypracoval Jan Vrba (dpgis2@nature.cz)

Vstupní orientační návrh vnitřní zonace CHKO Krušné hory (člení se do 4 zón dle charakteru přírody a krajiny), odborný podklad před zahájením projednání s obcemi a hospodáři. Vypracoval Jan Vrba (dpgis2@nature.cz)

názorů v zastupitelstvech. Tady je potřebné zdůraznit, že CHKO sama o sobě není a ani nemůže být absolutní bariérou, ale územím, kde se veřejný zájem na instalaci a rozvoji VTE musí objektivně posoudit a porovnávat s dalšími veřejnými zájmy, jako je ochrana přírody a krajiny. To se ostatně děje již nyní, a to i s reflexí dopadů na evropskou soustavu Natura 2000. Na druhou stranu, žádná chráněná území u nás logicky nejsou začleňována do tzv. akceleračních zón pro rozvoj OZE. Jako jeden ze vstupních podkladů pro plán péče slouží i studie preventivního hodnocení krajinného rázu, která by měla identifikovat segmenty krajiny, kde je rozvoj VTE z hlediska ochrany přírody a krajiny přijatelný, a naopak území, kde je nevhodný. Plán péče pak bude výchozím podkladem pro přípravu a aktualizaci územně plánovacích dokumentů.

3. Všude budou pralesy. Obavy, že CHKO bude znamenat vznik rozsáhlých bezzásahových lesů pralesního charakteru, nemá žádné racionální jádro, CHKO se s tímto cílem nezřizuje. Místní lesy prošly složitým historickým vývojem, na značné ploše byly vysázeny lesní porosty monokulturního charakteru (zejména smrčiny), které v druhé polovině minulého století ničila vysoká imisní zátěž a bohužel zčásti také ekologicky sporné lesní hospodaření při pokusech o jejich obnovu. Vznik CHKO by určitě přispěl k šetrnějšímu přírodě blízkému hospodaření jako celku včetně cenných převážně bukových porostů na svazích pohoří a obnově dalších lesních porostů (ať již porostů náhradních dřevin, či smrkových monokultur) směrem k přírodě bližší druhově a prostorově rozmanitější skladbě. Na vhodných místech se samozřejmě nevylučuje, stejně jako tomu je již

nyní, vymezení lesů, kde nejvhodnější bude jejich ponechání samovolnému vývoji. To, zda místní smrkové porosty v nějaké podobě přežijí, nebude mít příčinnou souvislost s existencí CHKO, ale bude závislé především na postupu lesních hospodářů a dalším vývoji klimatu.

4. Je lepší národní park, či smluvní ochrana? S ohledem na snahu zlepšit péči o krajinné a přírodní prostředí Krušných hor jako celku, včetně jejich kulturně historických hodnot, je jednoznačně relevantní formou územní ochrany pouze chráněná krajinná oblast. Fragmenty přírodě blízkých společenstev nejsou dostatečně rozsáhlé, aby postačovaly k vymezení národního parku. Jejich ochrana bude ošetřena vhodnou zonací CHKO, tedy zejména první zónou s nejpřísnějším ochranným režimem. Smluvní ochrana je s ohledem na rozsah chráněného území, jeho majetkovou a správní strukturu a cíle zcela irelevantní a případné pokusy o její využití by v místních podmínkách nepřinesly zlepšení péče o přírodu, ale nekonečné dojednávání a následně byrokratické zkolabování při aplikaci v praxi. Smluvní ochrana je vhodná v případech menších až středně velkých segmentů přírodního prostředí s malým množstvím vlastníků, kde je pro ochranu přírody klíčové zajištění účelového managementu. Nicméně v poměrně rozsáhlých územích lze předpokládat možnost aplikace veřejnoprávních smluv dle ustanovení § 68 ZOPK, které mohou smluvní ochranu vhodně nahradit.

Při přípravě podkladů proběhlo více než sto jednání

V letech 2023 a 2024 proběhlo okolo stovky jednání se zástupci samospráv (67 obcí a 2 kraje) a dalších zájmových skupin (zejména s lesními hospodáři) k připravovanému záměru. Přestože šlo o přípravu odborných podkladů a nebylo primárním cílem zjišťovat postoje obcí, je možné z dosavadních jednání orientačně shrnout, že většina z nich záměr spíše přijímá, necelá polovina stanovisko neprezentovala a menší část má výhrady zásadní anebo nesouhlasí (poměry jsou však dynamické a průběžně se i měnily). Například ještě dne 1. 7. 2024 proběhlo důležité jednání mezi AOPK ČR a zástupci obcí v centrální části pohoří (Jáchymov, Loučná pod Klínovcem, Abertamy, Kovářská, Kryštofovy Hamry, Pernink, v zastoupení také Horní Blatná), kde se namísto původně záporného postoje obcí po několika náročných jednáních

Skalní brána v bučinách na prudkých svazích u hranic NPR Jezerka. Foto Radek Fišer

Rosnátka anglická roste pouze na několika málo vrchovištích. Foto Petr Krása

podařilo nalézt pro obě strany přijatelný kompromis. Naopak některé obce, které souhrnně pokrývají okolo 12 % celkové plochy návrhu, vznik CHKO Krušné hory samy iniciovaly (např. Blatno, Hora Svatého Šebestiána, Kalek), trvale jej podporují a požadují co nejintenzivnější práce na přípravě. Vstřícný přístup obcí se projevil i v požadavcích na úpravu zonace ve prospěch ochrany přírody, a na samém konci přípravy návrhu bylo dokonce na základě podnětu ze strany samospráv území CHKO rozšířeno o oblast Petrovicka, která je oddělena dálnicí D8, ale do CHKO bezesporu patří.

Strategie rozvoje chráněných území v národním i mezinárodním kontextu

Vyhlášení CHKO Krušné hory (cca 1 200 km²) by bylo i zásadním příspěvkem z hlediska naplňování našich mezinárodních a evropských závazků dle Strategie ochrany biodiverzity, podle které mají do roku 2030 členské země zajistit územní ochranu přírody na 30 % plochy státu (u nás nyní 22 %) a z toho na 1/3, tj. na 10 %, ochranu přísnou (nyní cca 4 %). Vyhlášení CHKO by také přispělo nejen k lepší péči o přírodu, ale i ke zjednodušení a zefektivnění státní správy v ochraně přírody a krajiny, kdy namísto 11 orgánů ochrany přírody (8 ORP, 2 KÚ a AOPK ČR) by o území pečoval jeden orgán ochrany přírody (AOPK ČR). A toto platí obecně, i bez mezinárodního kontextu.

Co by CHKO mohla přinést?

V širším kontextu by vznik CHKO byl určitě přínosem pro region, který byl dlouhodobě považován za nejzdevastovanější v ČR, ale kde stále existují krajinářsky, přírodně i kulturně-historicky unikátní místa, která potřebují lepší péči. Tomuto tématu byla věnována i konference spolupřátel s ÚJEP v Ústí nad Labem letos v červnu a mimo ni se o něm jednalo s obcemi a dalšími partnery. Nyní celý region prochází transformací hospodářství a po útlumu průmyslu a těžby uhlí hledá novou tvář. Vznik CHKO by kromě lepší péče o místní přírodu a krajinu přinesl i dlouhodobé stimuly v oblasti ekonomiky. Kromě možnosti efektivnějšího čerpání veřejných zdrojů by CHKO byla i vhodným prostorem pro udržitelný rozvoj podnikání v ekoturismu a navazujících odvětvích. Jak již bylo uvedeno, došlo by ke zjednodušení státní správy v ochraně přírody. Správa CHKO Krušné hory by jako součást AOPK ČR měla dvě dostupná pracoviště a jedno kontaktní místo. Nezanedbatelný je pro region i fakt, že by zde vzniklo cca 30 profesně kvalifikovaných pracovních míst. Kromě toho by se vybudovalo i zázemí pro návštěvníky (předpoklad jsou například dva domy přírody, informační centra a naučné stezky).

Nechceme říci, že vznik CHKO rázem vyřeší všechny současné a minulé problémy regionu, ale určitě by byl dlouhodobým přínosem. Na druhou stranu, vyhlášení CHKO rozhodně nemůže být interpretováno jako brzda ekonomického rozvoje regionu a není to ani jeho cílem.

Dočkáme se CHKO?

Dne 29. 7. 2024 oznámilo MŽP záměr na vyhlášení CHKO Krušné hory formou veřejné vyhlášky. Co bude následovat? Všechny dotčené obce byly o tomto kroku informovány a požádány o zveřejnění na svých úředních deskách tak, aby k záměru mohly vznášet po dobu 3 měsíců oficiální připomínky a námítky nejen obce samé, ale například i vlastníci a místní hospodáři. Připomínky se budou po několika dalších měsících vypořádávat v souladu se správním řádem a postupem podle zákona o ochraně přírody a krajiny. Souběžně s oznámením záměru zřídit CHKO byl k připomínkám zaslán i návrh vnitřní zonace CHKO, tedy vymezení celkem čtyř zón s odstupňovaným režimem ochrany. Následně po uzavření těchto řízení ministerstvo zašle nezbytné podklady k meziresortnímu vypořádání. Finální odsouhlasení vzniku CHKO je na vládě, která záměr posoudí a případně jej promítne do svého nařízení. Časový rámec těchto procesů i výsledek lze s ohledem na mnoho faktorů jen obtížně předpovědět. S ohledem na dosavadní předjednávání a snahy o hledání přijatelného řešení si však dovolíme v tomto ohledu vyjádřit alespoň určitou míru optimismu. Krušné hory si zvýšený zájem i ochranu bezesporu zaslouží, a přestože v návrhu bylo nutno učinit hodně kompromisů, chráněná krajinná oblast je tím nejvhodnějším řešením. ■

Seznam literatury najdete na www.casopis.ochranaprirody.cz